

దేవుడూ నువ్వెక్కడున్నావ్?

(1975 జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

గోవిందరాజు సీతాదేవి

యమునకి పెళ్ళి అయిపోయింది. మొట్టమొదటిసారి అత్తవారింటికి వెడుతోంది. యమునకి కన్నీళ్ళు ఆగటంలేదు. రెండు మైళ్ళ దూరంలో వున్న బస్ రోడ్డు దగ్గరకి యీ బండిలో ప్రయాణం. చిన్నప్పటినించీ పెరిగిన ఆ ఊరుని వదిలాలి అనేసరికి యమునకి దుఃఖం పెల్లుబుకుతోంది.

దారినపోయేవాళ్ళు బండిలోకి తొంగి చూసి "యమునా! అత్తగారింటికి యెల్లిపోతున్నావామ్మా" అని పలకరించి మరీ వెడుతున్నారు. బండి వెంట నలభై యేళ్ళ గంగులు దుడ్డుకర్ర భుజాన వుంచుకుని నడుస్తున్నాడు. యమునకి తన చిన్నతనం యీ ఊరిలో పెరిగి పెద్దకావటం అన్నీ ఒక్కోటీ గుర్తుకి వస్తున్నాయి.

అయిదేళ్ళ పిల్లగా వున్నప్పుడే తల్లిదండ్రులని పోగొట్టుకున్న యమునని మేనత్త రాజమ్మ కంటికి రెప్పలా పెంచి పెద్ద చేసింది. పిల్లలులేని రాజమ్మకి యమున స్వంతబిడ్డ కంటే ఎక్కువ అయిపోయింది. తనది పల్లెటూరే అయినా రెండు మైళ్ళ దూరంలో వున్న హైస్కూలుకి పంపి పదో తరగతి పాస్ చేయించి "ఇంక చాలులేమ్మా" అంది

యమున "కొత్తగా కాలేజీ వచ్చిందిగా ఇంటర్ కూడా చదువుతా అత్తా" అని మారాం చేసి కాలేజీలో చేరింది. పొలం గట్టుమీదనుంచి పంట కాలువలు దాటుతూ వెళ్ళిరావటం అలవాటు అయిపోయింది. హైస్కూలప్పుడు పదిమంది ఆడపిల్లలు జతగా వున్నా కాలేజీనాటికి ఒక్క వసంత తోడు మిగిలింది.

అబ్బాయిలు చాలామందే వున్నారు. యమునా, వసంత ప్రాణ స్నేహితుల్లా వుండి కలిసి చదువు సాగించారు. యమున బాల్య స్నేహితుడు ప్రెసిడెంటు కొడుకు సుందరం. అతను అందంగా, హుషారుగా ఉంటాడు. చదువులోనూ ఫస్టే. ఈ ఊరి పిల్లలంతా ఒక గ్రూపుగా కాలేజీకి వెళ్ళి వస్తూవుండటంలో ఆడపిల్లలమే అనే భయం లేకపోయింది యమునకీ, వసంతకీ. ఊరు మొత్తానికి యీ యిద్దరమ్మాయిలే కాలేజీ చదువుకి వెళ్ళారని అందరూ గౌరవంగా చూసేవాళ్ళు. యమున అంటే చాలామందికి మరీ యిష్టం. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ, ఆడుతూ పాడుతూ తిరుగుతుంది. ఈ అమ్మాయి అంటే ఆ ఊరి కోవెల పూజారి దగ్గరనుంచి, రౌడీ గంగులువరకూ గౌరవమే. గంగులు తాగుబోతే అయినా మంచి వాళ్ళకి మంచివాడు, చెడ్డవాళ్ళకి చెడ్డవాడు. గంగులు చిన్నప్పుడు రాజమ్మగారి యింట్లో పాలేరుగా చాలా యేళ్ళు పని చేశాడు. నెమ్మదీ, మంచితనం వీటికి మించి ఆత్మాభిమానంకలవాడు. రాజమ్మగారి ఆర్థిక స్థితి సరిగాలేక గంగులు పెద్దవాడైనాడని మానిపించి మరొకర్ని పెట్టుకుంది. గంగులు ప్రెసెడెంటుగారి ఇంట్లో నౌకరీకి కుదిరినా ప్రతిరోజూ వచ్చి రాజమ్మనీ, యముననీ చూసి వెళ్ళటం అలవాటైపోయింది.

"తల్లెమ్మా, సతువుతూండావా?" అని ఆత్మీయంగా పలకరించి రెండు జామకాయలో, ఈతపళ్ళో, తాటిముంజలో యిచ్చి వెళ్ళిపోయేవాడు. తల్లిదండ్రులు లేని యమున అంటే వాడికెందుకో చాలా యిష్టం.

"తల్లెమా నువ్వు బాగా సదివి పేద్ద ఉద్యోగం సేస్తావా? లేకుంటే జమిందారు బాబులాంటి కుర్రోడిని పెళ్ళాడతావా?" అని అడిగేవాడు. రాజమ్మ కూడా గంగులుని అప్పుడప్పుడూ పిచ్చి ఊరగాయలూ అవీ పెట్టి చిన్న చిన్న పనులు చేయించుకుంటూ వుంటుంది.

రోజులన్నీ ఒకే మాదిరిగా జరగవు కదూ!

ప్రెసిడెంటుగారి ఇంట్లో వాళ్ళ అమ్మాయి పెళ్ళి ఆర్భాటంగా జరిగింది. అందరు బంధువులు వెళ్ళిపోయారు. కానీ వాళ్ళ వెండి కంచం పోవటంలో ఆ దొంగతనం గంగులు మీద పడింది.

రెక్కల కష్టంతో, న్యాయంగా, నీతిగా బ్రతుకుతూ గంజినీళ్ళే తాగే గంగులు నిర్దోషి అని ఆ ఊళ్ళో అందరికీ తెలుసు. కానీ ధనమదంతో కళ్ళు పొరలు కమ్మిన ప్రెసిడెంటుగారి పెద్ద అబ్బాయి గంగులుని నడివీధిలో నిలబెట్టి హంటర్ పెట్టి బాదేస్తూంటే ఊరు ఊరంతా నిలబడి చూస్తూ వుండిపోయింది. ఇది అన్యాయం అన్నమాట ఒక్కరి నోటివెంట రాలేదు. కానీ తొమ్మిదో తరగతి చదివే యమున గుమ్మంలోనించి వస్తూ యిది చూసి విషయం తెలుసుకుని ఆవేశంతో ఊగిపోయింది. అంతే ముందుకు వెళ్ళింది. పాతికేళ్ళ పరమేశ్వర్ చేతిలోని 'హంటర్' వూడ లాక్కుని "ఆగు.

గంగులు దొంగ అని నిరూపిస్తావా? నిరూపించకుండా యిలా కొట్టే అధికారం నీకెవరిచ్చారు?" బిగ్గరగా అరిచింది. అంత చిన్న పిల్ల యమునలో అంత ధైర్యం వుందనిగానీ అలా వచ్చి అతన్ని నిలదీసి అడుగుతుందనిగానీ అనుకోని వాళ్ళంతా నోరు తెరుచుకుని చూస్తూ వుండిపోయారు.

ప్రెసిడెంటుగారి చిన్న కొడుక్కి యీ వార్త అంది పరుగున వచ్చాడు. యమున పరమేశ్వర్‌ని దబాయిస్తోంది. పరమేశ్వర్ చదువుకున్న మూర్ఖుడు. సుందరం అన్నగారిని ఇంట్లోకి తోసి యమునని శాంతపరిచి పంపేశాడు. గంగులికి తగిలిన దెబ్బలకంటే దొంగ అన్న మాటకి అవమానం, అభిమానం యెక్కువైపోయింది. నడివీధిలో అందరి ముందూ తనకి కలిగిన పరాభవం అతనిలో అగ్ని రగులుస్తోంది. దీనికి ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలి అన్న తహతహ అతగాడిలో వృద్ధి పొందింది.

ఆ కంచం తీసింది వాళ్ళ చుట్టాల కుర్రాడే ఆనీ, దాన్ని అతను అమ్ముతూ పట్టుబడ్డాడనీ ఆ ఊళ్ళో అందరికీ తెలిసిపోయింది. గంగులకి అణువణువూ దహించేస్తూంది. రెండు నెలల తర్వాత పరమేశ్వర్ ఒక్కడూ దొరికాడు. అంతే చావబాదేసి ఇంటికి వచ్చేశాడు గంగులు. కానీ కలిగిన కామందులు ఊరుకుంటారా? లేని దొంగతనాలు అంటగట్టి గంగులిని జైలుకి పంపారు. ఆరునెలలు శిక్ష అనుభవించి వచ్చిన గంగులు నిజంగానే దుర్మార్గుడిలా మారిపోయాడా అని భయపడిపోయారు యమునా, రాజమ్మలూ. దొంగకి కూలిపని కూడా యెవరిస్తారు? పని దొరక్క పస్తులున్న గంగులు వూళ్ళోవాళ్ళని బెదిరించీ, దౌర్జన్యం చేసీ బ్రతకటం మొదలుపెట్టాడు. ఇది నచ్చని యమున గంగులతో మాట్లాడటం మానేసింది. అయినా వాడు రావటం మానలేదు.

"తల్లెమ్మా! నేనేం పాపం చేశానూ.. బుల్లీ పలకవా? ప్రాధేయపడ్డాడు. ఇదివరలో నీరుకాయ పంచా తలకి ఓ తువ్వాలూ, ఏదో చిరుగుల చొక్కాతో వుండే గంగులు జైలునుంచి వచ్చిన తర్వాత పెద్ద గళ్ళ లుంగీలూ, చారల బనీనూ, నడుముకి వడ్డాణం అంత వెడల్పు బెల్టుతో, చేతిలో పెద్ద దుడ్డుకర్రతో చూసేవాళ్ళకి భయం కలిగేలా వుండేవాడు. ఇతని వాలకం నచ్చని యమున తన అయిష్టాన్ని చెప్పేసింది. గంగులు తన లుంగీవైపూ, బెల్టువైపూ ఒకసారి చూసుకుని మెడలో కట్టిన పెద్ద కర్చీఫ్ విప్పి క్రిందపడేసి పెద్దగా నవ్వేస్తూ "తల్లెమ్మా సంపేస్తివి గందమ్మా! ఈ బట్టలు బాగులేవు. నిజమే కానీ లోకం కోసరం కొన్ని మనం సేయక తప్పదు. సూడు బుల్లెమ్మా! నేను మంచోడిగా వున్నప్పుడు జేబులో పైస వుండేదా? కానీ యిప్పుడో నోరుతో బతికేత్తున్నా. అంతే.. సత్యపెమాణంగా" అన్నాడు.

"నేను నీతో ఇదివరకులా మాట్లడాలంటే ఒక్క షరతు" అంది యమున.

"చెప్పు బుల్లెమ్మా అచ్చరాలా నడుచుకుంటా" దుడ్డుకర్ర కాలికింద వేసుకుని అతి వినయంగా మాట్లాడే గంగులుని పరీక్షగా చూస్తూ –

"దుర్మార్గపు పనులు చెయ్యకూడదు" అంది యమున.

"అమ్మమ్మా నేనుగా యెవరికీ అన్నాయం సేయను. కానీ అనవొసరంగా నా జోలికి యెవడన్నా వచ్చాడా రకతం కళ్ళజూసేస్తాను. మాటంటా మాటే ఆ.."

"నువ్వు వెళ్ళకుంటే మరొకరు నీ మీదకి రారు గంగులూ."

"పిచ్చి తల్లివి. యీ లోక సంగతి నీకేటి తెల్సు తల్లీ. మంచిగా వున్నాడిని బ్రతకనీయదు ఈ లోకం. ఆ మంచే ఆడికి ప్రాణం పోవటానికి కారణం అవుద్ది. ఇదిగో తల్లెమ్మా నే అన్న ఈ మాట గుర్తుంచుకో. పెదయినాక ఓ జమిందారు బాబుని పెళ్ళాడినంక పిల్లాపాపా.. ఇల్లూ వోకిలీ కలిగినాక నే జెప్పింది ఔనో కాదో అని తెలుసుకుందువుగాని. అమ్మా తల్లెమ్మా ఓ ఆఫీసరు మొగుడిని చేసుకుని నన్నూ నీ యెంటెట్టుకెళ్ళు. నీ ఇంటికాడ యెంచక్కా రకరకాల పూలమొక్కలు పెంచుతా, నీ ఇంటి పనంతా సేస్తా. యేమ్మా సేస్తావుగందా!"

గంగులు యిలా చాలాసార్లు అంటూ వుంటాడు. యమున నవ్వేస్తుంది. ఇది ఆ యిద్దరికీ అలవాటే. గంగులకి పెళ్ళి కాలేదు. ముసలి తల్లి తప్ప మరెవరూ లేరు.

2

యమునా వసంతా కాలేజీకి వెళ్ళి వస్తూనే వున్నారు. పచ్చని చేలగట్ల మీద నడుస్తూంటే చల్లటిగాలి వీస్తూంటే అస్తమిస్తూన్న సూర్యబింబం అదో వింత అందాన్ని కలిగిస్తూ వుంటే యమున మనస్సు అదోలా అయిపోతూ వుంటుంది. చదువు పూర్తయి ఈ ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోవాలంటే ఎలా అని అప్పుడప్పుడూ ఆలోచిస్తూ వుంటుంది. అప్పుడే మేనత్త వరులని వెతకటం ప్రారంభించిందని తెలిసి ఆ వచ్చే వరుడు యెలా వుంటాడో అని రకరకాల ఊహలని యేర్పరచుకుంటూ అంతలోనే అబ్బ.. యిప్పటినుంచీ యీ ఆలోచనెందుకు అనుకుని చదువుమీదకి మనస్సుని తిప్పుకునే యమున యుక్తవయస్సురాలై పరికిణీలు వల్లెవాటులే కాక అందమైన చీరెలు కట్టటం కూడా నేర్చుకుంది. అసలే అందమైన యమున యిప్పుడు మరీ అందంగా కనిపిస్తూ వుంది.

కాలేజీలో సుందరం ఓ అమ్మాయి 'ఉమ'కి 'లా' లెటర్ రాశాడని ఆ ఉత్తరం లెక్చరర్‌కి అందించింది ఉమ. లెక్చరర్ సుందరాన్ని క్లాసునించి పంపేశాడు. ఈ విషయం చిలికి చిలికి గాలివాన అయిపోయింది. సుందరం ఆ లెక్చరర్ క్లాసునే బహిష్కరించేయాలని స్టూడెంట్స్‌ని కూడగట్టుకున్నాడు. యమునా, వసంతా క్లాసులకి వెడుతూంటే పిలిచి చెప్పాడు 'వెళ్ళొద్దు' అని. యమున కారణం అంతా తెలుసుకున్నది కనుక సుందర్‌తో "నీది తప్పు. ఆ తప్పు ఒప్పుకుని క్షమాపణ చెప్పేయి" అంది నిర్మొహమాటంగా. సుందరానికి ఒళ్ళు మండిపోయింది. యమునకు హైస్కూలు చదువునించీ తను సపోర్టు చేస్తూ మంచి స్నేహితుడిలా వున్నా యిప్పుడిలా ఆ అమ్మాయి తన తప్పే యెత్తి చూపటం నచ్చలేదు .కోపంగా అన్నాడు "యమునా తప్పు ఒప్పుల విషయం వదిలెయ్యి. ఆ లెక్చరర్ అంతు చూస్తాం. నువ్వు క్లాసుకి వెళ్ళవద్దు" అన్నాడు.

"ఊహూ వెళ్ళి తీరతాను" వసంతని లాక్కుని వెళ్ళిపోయింది యమున.

సుందరం ఆగ్రహంతో ఊగిపోయాడు. స్నేహితులు అతన్ని రెచ్చగొట్టారు.

కాలేజీనుంచి ఇంటికి వస్తూ వాగ్వివాదానికి దిగాడు సుందరం యమునతో. "ఆ లెక్చరర్‌ని డిస్‌మిస్ చేయించి తీరతాను. మర్యాదగా చెప్తున్నాను. రేపు క్లాసుకి వెళ్ళొద్దు."

"నాకు మంచిది అన్నది అక్షరాలా చేసి తీరతాను. నువ్వే ఒకసారి సరిగా ఆలోచించుకో. చేసిన తప్పు దిద్దుకో" దృఢంగా అంది యమున.

"ఏమీటీ?" పళ్ళు బిగపట్టి అడిగాడు.

"నాకు పదిసార్లు చెప్పటం అలవాటు లేదు."

"ఎలా వస్తావో చూస్తాను. గుర్తుంచుకో నువ్వు అబ్బాయివి కాదు జాగ్రత్త" గుప్పెళ్ళు బిగపట్టి ఆవేశంతో ఊగిపోతూ ఆ దారిన మరో నలుగురు రైతులు నడిచి దగ్గరకి వస్తూవుండటంతో చరచరా స్నేహితులతో ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు. వసంత అప్పటికే భయంతో బిగుసుకుపోయింది.

"రేపు తప్పక వస్తావు కదూ" అన్న యమునతో "చూస్తాను" అని మళ్ళీ "పోనీ మానేద్దాం యమునా" అంది.

"ఛీఛీ యింత పిరికితనమా?" యమున కోపంగా అంది.

వసంత "వస్తానులే" అని వెళ్ళిపోయింది.

ఇంటికి వచ్చిన యమున మనస్సు మనస్సులో లేదు. సుందరం మంచివాడే. చాలా రోజులుగా స్నేహితుల్లా వున్నారు. ఇది నిజమే. కాని యిప్పుడు తను తప్పుచేసి పైగా నన్నూ అతని పనిని సమర్ధించమంటే యెలా?

పాపం ఉమకి యిప్పటికే పెళ్ళి సెటిల్ అయిందట. సుందరానికి యెంత చెప్పినా వినే స్థితిలో లేడు. అతని కొత్త స్నేహితులందరు వట్టి వెధవలు. వాళ్ళతో తిరిగి ఇతనూ చెడిపోతున్నాడని బాధపడిపోయింది యమున. ఏం చేయాలి అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ పరధ్యాసగా వున్న మేనకోడలిని చూసి 'ఏమైంది యమునా' అని మరీ మరీ అడిగింది రాజమ్మ.

"ఏం లేదు అత్తా ఆకలిగా వుంది ఏదైనా పెట్టు" అంటూ వుంటే గంగులు "తల్లెమ్మా కాలేజీకాడనుంచొచ్చేశావా?" అంటూ వచ్చాడు.

"అమ్మో తల్లెమ్మా ఇదిగో గోరింటాకో అంటావు గందా, అట్టా తాళ్ళతోపుకాడికి ఎళ్ళా. అక్కడ కనిపించింది. అట్టుకొచ్చా. సాలునామ్మా. చేతులకీ కాళ్ళకీ సుబ్బరంగా పెట్టుకోమంది" అని రాజమ్మ పెట్టిన తప్పాలా చెక్కలు రెండు తిని నీళ్ళు తాగి వెళ్ళిపోయాడు. రాత్రి అన్నం సరిగా తినలేదు. నిద్రకూడా రాలేదు యమునకి.

కాలేజీకి బయలుదేరి వసంతకోసం ఎదురు చూస్తున్న యమునకి వసంత తమ్ముడు ఓ చీటీ చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

"యమునా!

కాలేజీలో జరిగిన గోల అప్పుడే మావాళ్ళకు తెలిసింది, 'వెళ్ళొద్దు' అన్నారు. నువ్వూ మానేయటమే మంచిదని నా సలహా. ఆలోచించు."

వసంత.

యమున క్షణం ఆలోచించింది. చీటీ చించి పారేసి బయలుదేరింది.

"వసంత రాలేదేమిటి యమునా" అంటూన్న మేనత్తకి 'తలనొప్పి వచ్చిందిట' అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

కాలేజీ గేటులోపల చెట్ల కింద కూర్చుని కబుర్లు దంచుతూన్న సుందరం, యమున శ్రీహరి మాష్టారి క్లాసుకి వెళ్ళటం చూడలేదు. కానీ స్నేహితులు చూపించారు. ఆవేశంతో లేచాడుగానీ అప్పటికే యమున లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

సుందరం కళ్ళు నిప్పులు కక్కాయి. స్నేహితులు అగ్నిలో ఆజ్యం పోస్తున్నారు. క్లాసుకి వెళ్ళిందే కాని యమునకి మనస్సు మనస్సులో లేదు. ఉమ స్నేహితులు ఓ అమ్మాయి కనిపించి ప్రత్యేకంగా వచ్చి చెప్పింది.

ఉమ శ్రీహరిగారి దగ్గర ప్రైవేట్ కూడా చెప్పించుకుంటూ వుంది. సుందరం తనని అవమానపర్చింది అన్న కోపంతో వాళ్ళ ఇంటి గోడలనిండా యీ మాష్టారి పేరూ ఉమ పేరూ కల్సి పిచ్చిగా రాశారుట. అది తండ్రికి తెలిసి ఉమని తిట్టటంతో ఆ పిల్ల అభిమానపడి తెల్లవారు ఝామున వంటిమీద కిరసనాయిలు పోసుకుని నిప్పు అంటించుకున్నదట. వెంటనే చూసి ఆర్పి హాస్పటల్లో చేర్చినా, డాక్టర్లు పెదవి విరచి 'ప్రయత్నిస్తాం బ్రతికించటానికి' అన్నారుట. గడగడా చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. శ్రీహరి మాష్టారూ క్లాసుకి రాలేదు. ఆయనకి పెళ్ళయి భార్యాపిల్లలు ముగ్గురున్నారు. మంచివాడు అని అందరికీ తెలుసు.

యమున స్థాణువే అయింది. ఉమ ఫలితం యిలా అయిందా! భగవాన్. నిర్దోషులకి యిలాంటి శిక్ష యెందుకు వేస్తూంటావ్ బాధ పడిపోయింది. ఇంక క్లాసులు లేకపోవటంతో ఇంటిదారి పట్టింది. దీనికంతకీ సుందరం అతని స్నేహితులూ కారణం కదూ! అన్న కోపంతో వాళ్ళకోసం చూట్టూ వెతికింది. కానీ వాళ్ళ జాడలేదు. వెధవలు అనుకుంది కచ్చగా.

కొత్తగా ఇంటర్‌లో చేరిన పోస్టుమాష్టరు గారి అబ్బాయి శ్యాంసుందర్ "యమునక్కా నేనూ వస్తా నీతో" అంటూ వెంట వస్తూంటే అతనితో కబుర్లు చెపుతుందే కానీ యమునకి మనస్సు మనస్సులో లేదు. ఊరు దాటి పంట చేలకి

దగ్గరౌతూండగా గుబురుగా వున్న చెట్ల చాటునుంచి సుందరం మరో ముగ్గురు స్నేహితులూ యమునని చుట్టుముట్టారు. యమున నిర్ఘాంతపోయి చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

"నా మాట కాదన్న నిన్ను ఇప్పుడు నేనేం చేసినా నీకు దిక్కెవ్వరు యమునా?" అన్నాడు పెద్దగా నవ్వేసి.

యమున అందరి ముఖాల్లోకి చూసింది. వాళ్ళు ముఖాలు ప్రతిరోజూలాకాక వెర్రి ఆవేశంలో ఊగిపోయే రాక్షసుల్లా మనుషుల రక్తం తాగే పిశాచాల్లా కనిపించారు. అయినా నిర్భయంగా నిలబడి "మీరేం చేస్తారు నన్ను?" అంది మండిపడుతూ.

"ఏం చేస్తామా!" అంటూ ఓ కుర్రాడు ముందుకొచ్చి యమున చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. శ్యాంకి కోపం వచ్చేసి "ఏయ్ ముందు యమునక్క చెయ్యి వదులు" అంటూ వెనగ్గా వచ్చి ఒక్కటేశాడు ఆ కుర్రాడిని.

వాడు "అబ్బా" అని యమున చెయ్యి వదిలి శ్యామ్ మీద కలియబడ్డాడు.

"యమునకి, నిక్కర్లు తొడుక్కోటం కూడా రాని నువ్వు బాడీగార్డువా వెధవా, మా మీదకే వస్తావా" అని మరో రెండు పుచ్చుకున్నాడు.

యమున స్థాణువే అయింది క్షణం. ఎన్నో సంవత్సరాలుగా యీ దారిన వీళ్ళతో నిర్భయంగా నడిచివచ్చే తనని ఇవాళ వీళ్ళు యిలా అటకాయించి అసభ్యంగా చెయ్యిపట్టుకుంటారని కలలో కూడా అనుకోక అలాగే నిల్చిపోయి అంతలోనే కర్తవ్యం స్ఫురణకి తెచ్చుకుంది. పాపం చిన్నవాడయిన శ్యామ్ ని వీళ్ళు రాక్షసుల్లా బాదేస్తూన్నారు అని. తనని అవమానం నుంచి అడ్డుకోబోయిన శ్యామ్ ని బంతిని తన్నినట్లు తంతూ వినోదిస్తూంటే యమున ఆవేశంతో ఊగ్పోయింది.

"ఏయ్! శ్యామ్ ని వదుల్తారా లేదా? లేకుంటే మీ ప్రాణం తీస్తాను" చుట్టూ చూసింది యే కర్రముక్క కానీ కనిపించదా అని. ఏదీ కనిపించలేదు కానీ సుందరం యమునని పట్టుకుని పమిట గట్టిగా లాగబోయాడు. చిరిగిపోతున్న పమిటని ఓ చేత్తో గట్టిగా పట్టుకునే గిర్రున తిరిగి క్రిందపడివున్న యీత చువ్వని అందుకుంది. అతి కష్టంతో.

చెయ్యి పట్టుకుని దగ్గరగా లాక్కోబోయే సుందరాన్ని యీత చువ్వతో ఛెళ్ ఛెళ్‌మని నాలుగు వాయించింది. ఆదిశక్తిలా సుందరానికి అడ్డం వచ్చినవాళ్లని ముగ్గురినీ కసితీరేలా బాదేసింది. సుందరం దెబ్బలని తప్పించుకుంటూ యమున చేతిలోని యీత చువ్వని లాక్కోవటానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. యమున మీద కోపం శ్యామ్ మీదకి మళ్ళీ అతనిమీద విరుచుకుపడ్డారు. శ్యామ్ దెబ్బలబాధ భరిస్తూనే వెర్రిగా కేకలు పెట్టాడు.

'యెవర్రా అదీ! యేంటీ? నేనూ...గంగుల్ని ఇక్కడున్నా వస్తూన్నానుండండిరా" అంటూ పరుగున వచ్చే గంగులి గొంతు విన్న యమున మరీ ధైర్యాన్ని కూడదీసుకుని సుందరాన్ని మరో నాలుగు వేస్తోంటే అతని స్నేహితులు.

"అమ్మో సుందరం! గంగులొస్తున్నాడురా. వాడికి చిక్కామా మనని ప్రాణాలతో వదలడు. రారా సుందరం" అంటూ అతన్ని లాక్కుని పారిపోయారు.

"తల్లెమ్మా నువ్వామ్మా నీకేమైందమ్మా! నిన్నెవరేమన్నారమ్మా" ఆతురతగా అడిగాడు గంగులు దుడ్డుకర్రని నేలకేసి కోపంగా కొడుతూ. శ్యామ్ ఏడుస్తూ అంతా చెప్పేశాడు. గంగులు ముఖం కందగడ్డే అయింది.

"నా తల్లెమ్మ జోలికి రావటానికి యెన్ని గుండెలురా ఆడికి" రంకెలేశాడు. అందినంత వరకూ చూశాడు. కానీ అప్పటికే వాళ్ళు పారిపోయారు. యమున గంగులుని శాంతింపజేస్తూ చిరిగిన పైటని యెలాగో సర్దుకుంటూ అవమానాన్ని మింగేస్తూ గంగులు వెంట ఇంటికి వస్తూ "గంగులూ జరిగింది జరిగిపోనియ్యి నువ్వు వాళ్ళ జోలికి వెళ్ళొద్దు" అంది ఆలోచిస్తూనే.

"టాట్! వాళ్ళని ప్రాణాలతో వదలనుగాక వదలను. తల్లెమ్మా నాకు అడ్డం సెప్పకు" బ్రతిమలాడాడు గంగులు.

"వద్దు గంగులూ వద్దు. నువ్వు గనక కలగ చేసుకుంటే ఇది చాలా పెద్దగోల అవుతూంది. వద్దు. నేనే వాళ్ళకి బుద్ధి చెప్పానుగా. మళ్ళీ అవకాశం వుంటే చూస్తాను. కానీ నువ్వు వెళ్ళకు వెళ్ళావా నా మీద ఒట్టు.

"అమ్మా" గావు కేకపెట్టాడు.

"నా చేతులు నరికినా బాధపడనమ్మా. కానీ నా తల్లెమ్మ జోలికి వచ్చిన యెదవల్ని శాతగానోడిలా యిడిచిపుచ్చమనటం దరమమేనామ్మా!"

"నా మాటంటే మాటే" అనేసి ఇల్లు చేరింది యమున. గంగులికి కోపం వచ్చినా మింగి కాస్సేపు కూర్చుని శ్యామ్ ని వాళ్ళింటి దగ్గర దించేసి వెళ్ళిపోయాడు. కానీ వాడి మనస్సు భగ్గున మండుతూనే వుంది. అయినా యమున మాటని కాదనలేక కూర్చుండిపోయాడు.

4

ఈ విషయం ఊరంతటికీ తెలిసిపోయింది. రాజమ్మ నెత్తీ నోరూ కొట్టుకుంది. "నీ చదువులు మండిపోనూ" అని.

యమున రెండు రోజులు కాలేజీకి వెళ్ళలేదు. కానీ ఊళ్ళో సంత నుండి ఇంటికి వెళ్ళాలన్నా సరే చేతిలో ఈతచువ్వ వదలటం లేదు. ఈతచువ్వ ఊగిస్తూ నడిచే యమనని చూసి కొందరు పేర్లు పెట్టారు. "రాణీ రుద్రమ్మ, నాయకురాలు నాగమ్మ అనీ, ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయి అనీ, కాదు, ఆదిశక్తి, మహంకాళి అనీ" ఇలా వినిపించీ వినిపించకుండా అంటూనే వుండేవాళ్ళు.

యమునకి పరీక్షలు దగ్గరపడ్డాయి. రాజమ్మ వద్దే అన్నా రెండేళ్ళ చదువు గంగలో కలపటం యెందుకూ అని ధైర్యంగా కాలేజీకి వెళ్ళి పరీక్షలు రాసింది. కానీ యమున వెనక గంగులు దుడ్డుకర్ర భుజాన పెట్టుకుని వుంటూనే వుండేవాడు. ఆ అమ్మాయి పరీక్ష పేపరు రాసేవరకూ యే చెట్టుకిందో వచ్చేపోయే జనాన్ని చూస్తూ కాలం గడిపి ఆ పైన

యమున వెంటవచ్చే గంగులికి నమ్మిన బంటు అనీ, 'మారుతి' అనీ పేర్లు స్థిరపడిపోయాయి. వసంత పరీక్షలు రాయకుండానే చదువు ఆపేసింది. సుందరం పరీక్షలు రాయలేదు. మళ్ళీ యమునకి కనిపించలేదు కూడా.

పరీక్షలు కాగానే రాజమ్మ అన్నగారింటి మేనకోడలి పెళ్ళికి వెడుతూ యముననీ తీసుకువెళ్ళింది. ఆ పెళ్ళికే వచ్చిన వినయ్ దూరపు చుట్టం. అదీకాక యమునకు బావ వరుస అవటంతో అబ్బాయి ఎం.ఏ పాసైనాడు మంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడని తెలుసుకుని యమునని చూపించింది.

"పదివేలిస్తారు" అంది. వినయ్ ఆ పెళ్ళిలో యమునని గమనిస్తూనే వున్నాడు.

"కాలేజీ చదువు అప్పుడే ఆపాలా?" అని గునిసింది. కానీ యమునని అందంగా, హుందాగా కనిపించే వినయ్‌లోని సంస్కారం ఆకర్షించి 'సరే' అని తల ఊపేసింది. అంతే ఆ ఊళ్ళోనే పదిహేను రోజులు కాకండానే ఇంట్లో యమునపెళ్ళి అయిపోయింది. గంగులు యీ పెళ్ళికోసం బస్తీకి వచ్చాడు.

ఉద్యోగం ఊరు తీసుకువెళ్ళిపోతాను అన్న వినయ్‌తో రాజమ్మ "అయ్యో పెళ్ళి అయిన పిల్లని నా స్వంత ఇంట్లో నాలుగు రోజులైనా వుంచుకోనీ బాబూ! ఆ తర్వాత పంపుతాలే" అని యెంతో కష్టం మీద అతన్ని ఒప్పించి పల్లెటూరికి తీసుకు వచ్చింది. వసంత పరుగున వచ్చి యమునని కౌగలించుకుని, "ఏమిటే పెళ్ళికి వెళ్ళివస్తా అని పెళ్ళే చేసుకుని వచ్చేశావు" అంది.

"ఏమిటో అంతా కలలా జరిగిపోయింది" అని రెండు గంటలు కబుర్లు చెప్పింది.

"సుందరం వున్నాడా?" అడిగింది యమున.

"నిక్షేపంలా ఊళ్ళోనే వున్నాడు వెధవ. వాడి విషయం అడక్కు" అంది విసుగ్గా.

"పాపం మంచివాడే కానీ.."

"యమునా నాకు తెలియక అడుగుతాను గంగుల్ని వాళ్ళకు బుద్ధి చెప్పనీయలేదు ఎందుకు? నువ్వు పొరపాటు చేశావు" అంది కోపంగా.

యమున నవ్వి "మంచిగా మారతాడని ఆశ అంతే" అని లేచి "కోవెలకి పోదాం" అని బట్టలు మార్చుకుని బయలుదేరింది. ఈత చువ్వ విషయం మర్చిపోలేదు యమున. వసంత నవ్వి "ఇంక ఆ చువ్వ నాకివ్వు" అంది.

"ఛీఛీ! దీని అవసరం నీకు రాకూడదు." అనేసి తెలిసినవాళ్ళందరినీ చూసి గుడికి వెళ్ళి భక్తితో నమస్కరించి, "నీ దయవల్లే నేను సుఖంగా వున్నాను ప్రభూ!" అనుకుని ప్రసాదం తీసుకుని ఇల్లు చేరిన యమున ఈత చువ్వని మధ్యకి విరిచి అవతల పారేసి ఇంక దీని అవసరం లేదులే అనుకుని భోజనం చేసి నిశ్చింతగా నిద్రపోయింది.

5

రాజమ్మ యమునకి కొత్త చీర కట్టబెట్టి సారె సామానుతో బండి ఎక్కించింది . కన్నీళ్ళు ఒత్తుకుంటూ, "యమునా! వారానికో ఉత్తరం రాయి. ఇల్లు చక్కగా దిద్దుకో. వినయ్ బంగారు తండ్రి. నీ అదృష్టం కొద్దీ దొరికాడు అమ్మా! ఎన్నాళ్ళు పెంచినా ఆడపిల్లని అత్తింటికి పంపక తప్పదు" అని ఎన్నెన్నో చెప్పి పక్కింటి బుల్లెబ్బాయిని తోడిచ్చి పంపింది. బండి వెంట గంగులు నడుస్తూన్నాడు. బండి సాగిపోతోంది. యమునకి ఈ విషయాలన్నీ ఒక్కోటీ గుర్తుకొచ్చి కళ్ళనీళ్ళు ధారగా కారిపోతున్నాయి. గంగులు తలెత్తి చూస్తూ "తప్పు తల్లెమ్మా! అత్తోరింటికి సంతోషంగా యెల్లాలమ్మా" అన్నాడు.

తనకీ కళ్ళనీళ్ళు తిరుగుతూన్నా బలవంతగా ఆపుకుంటూ యమునని కబుర్లలోకి దించాడు. ఏదో చెప్తున్నాడు. యమున వింటోంది.

"తల్లెమ్మా! అత్తోరింటికాడ నే గురుతుంటానా?" హఠాత్తుగా అడిగాడు.

"ఎప్పుడూ నిన్ను మర్చిపోలేదు. కానీ గంగులూ! నువ్వు పెళ్ళి ఎందుకు చేసుకోలేదు?" అంది.

"దొంగని ఎవరన్నా పెళ్ళాడతారా?" వాడి గొంతు జీరపోయింది.

"నువ్వా దొంగవి. నిన్ను దొంగ అన్నవాడే దొంగ. అసలు ఆ దేవుడనేవాడుంటే దొంగ యెవరో దొర యెవరో చెప్తాడు."

ఈ మాటలకి గంగులు పకపకా నవ్వాడు.

"ఎంత పిచ్చి తల్లివమ్మా! దేవుడున్నాడా? ఉహూఁ , దేవుడు లేడు. దేవుడే వుంటే నే పెళ్ళాడదాం అని మనువు కుదురుసుకున్న రంగిని సూరిగాడు లేపుకుపోతాడా? లేని దొంగతనం నామీదేసి దాన్ని మోసం సేస్తారా? ఇది అన్నాయం అని ఆ దేవుడు అడ్డుకోవొద్దూ! అబ్బో అట్లా సెప్పాలంటే శానా వుంటాయిగానీ నువ్వెళ్ళగానే ఉత్తరం ముక్క రాపించు బాబుతో. లేకుంటే మీ అత్త అన్నం ముట్టదు. నాకూ తోచిసావదు. ఆ పోట్టు ఆఫీచుకి కాపలా కాయలేక సత్తాను. అమ్మా! బస్ దగ్గిరకొచ్చేశాం. దిగు.. ఆ.. జాగర్తమ్మా!"

యమునని దింపి బస్ రాగానే యెక్కించి, కదిలిపోయే బస్‌నీ, అందులోనించి చెయ్యి ఊపే యముననీ చూస్తూ, ఆ...ఆ... అంటూ చేతిలో వుండే దుడ్డుకర్రని జారవిడిచి కన్నీళ్ళని తుడుచుకోకుండానే చెయ్యి వూపుతున్న గంగులు కనుమరుగై పోయాడు.

వినయ్ అన్నట్లుగానే యమునని తీసుకుని ఇల్లు చేరాడు. కొత్త కాపురం చిన్న ఇల్లూ, ప్రాణం ఇచ్చే భర్తా హాయిగా నాలుగు రోజులు దొర్లిపోయాయి. ఈ సంతోషంలోనే మేనత్తకి ఓ ఉత్తరం రాస్తూ 'గంగుల్ని అడిగానని చెప్పు అత్తా' అని రాసింది. వసంతకి ఓ ఉత్తరం రాసి పోస్టు చేసి, వినయ్ ఆఫీసు నించి త్వరగా వచ్చి షికారుకు వెళదాం అంటే

ట్రిమ్ గా డ్రెస్ అయి షికారు వెళ్ళివచ్చింది యమున. తాళం తీస్తూనే పోస్ట్‌మేన్ లోపల వేసిన కవరు తీసి వినయ్ "అరె అప్పుడే నీకు ఉత్తరం యమునా!" అని కవరిచ్చి తను బట్టలు మార్చుకుందుకి వెళ్ళాడు.

బట్టలైనా మార్చుకోకుండానే కవరుపైని అడ్రెస్ చూసి 'అరె వసంత రాసింది' అని కవరు చించింది.

ప్రియమైన యమునా!

నీకు రాసే మొదటి ఉత్తరంలోనే ఒక విషాద వార్త రాయకతప్పటంలేదు.

చదవటం ఆపి, యమున భయంగా విషాద వార్త ఏమిటీ అనుకుని మళ్ళీ గబగబా చదువుకుంది. నీ చేత ఈతచువ్వ దెబ్బలు తిన్న సుందరం ఆ అవమానాన్ని మర్చిపోలేదు. నీ మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని పెద్ద ప్లానే వేశాడుట. కానీ నువ్వు ఒంటరిగా దొరకలేదు. ఆఖరు రోజున నువ్వు వెళ్ళే బండి ఆటకాయించి అవమానించాలని యెత్తు వేశాడు. గంగులు నీ బండివెంట రావడంతో నిన్నేం చేయలేక తప్పించుకుని భర్త దగ్గరకి వెళ్ళిపోయావనే వుక్రోషంతో అవకాశాన్ని పోగొట్టాడని నీ మీది కోపం, కక్షా గంగుల మీదికి తిరిగింది.

నిన్ను బస్ యెక్కించి దుడ్డుకర్రని కింద పడేసి నువ్వు వెళ్ళిపోయిన బస్‌వైపే చూస్తూ పరధ్యాసగా వున్న గంగుల్ని వెనకపాటుగా వెళ్ళి వెన్నులో పొడిచేశారు. గంగులు యెదురుగా వెళ్ళలేని పిరికి వెధవలు వెనకగా వెళ్ళి తమ కక్ష తీర్చేసుకుని పారిపోయారు.

గంగులిని హాస్పటల్‌లో చేర్పించినా ప్రయోజం లేకపోయింది. మీ అత్తయ్య దుఃఖానికి అంతులేదు.

యమున ఇంక ఆ ఉత్తరాన్ని చదవలేక పోయింది. సుందరం మీద కోపం, అసహ్యం ఆ అమ్మాయిని చుట్టుముట్టాయి. బాధగా తల కొట్టుకుంది.

గంగులు ఇలా అవటానికి కారణం నేనా? నేనా రోజు వాళ్ళని చావగొడుతూంటే 'వద్దు' అని వారించటంవల్లనే కదూ యిప్పుడిలా అయిందీ. బావురుమంది యమున.

వినయ్ ఉత్తరం ఎక్కడినించి అని వచ్చి యమున యేడుపు చూసి " 'ఏమైంది' అంటూ ఉత్తరం తీసుకుని చదివి "అరెరె... ఎంత అన్యాయం, " అన్నాడు బాధగా.

"ఇంత ఘోరం జరుగుతూన్నా చూడకుండా, ఆ దుర్మార్గులని ఆపకుండా గంగులిని రక్షించకుండా దేవుడూ నువ్వెక్కడున్నావ్?" వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ వుండిపోయిన యమునని ఓదార్చలేకపోయాడు వినయ్.

COMMENTS